

SVETA DEŽELA - POTOPIS

Blagoslovljen si, Gospod, naš Bog, Kralj veselja, ki si nas posvetil s svojo zapovedjo in nam ukazal, naj pritrdimo mezuzo. (Judovski blagoslov v obredu pritrdjevanja mezuze)

23. 4. 2023 – 9. dan, sredi dneva: Jeruzalem, Zid žalovanja, Lithostrotos

Sonce je že visoko na nebu, ko se spuščamo s Siona, torej, starega Jeruzalemskega mestnega jedra. Stojim v vrsti, na kraju, kjer nas varnostna služba temeljito pregleduje, skenira osebno prtljago in preverja dokumente. Še enkrat pretipam svoj nahrbtnik: *"Ne, tokrat zares nimam pri sebi ničesar kovinskega. Zares nimam ničesar, kar bi spominjalo na hladno orožje."* Tako si prigovarjam in nisem sproščena...

Nikakor nočem doživeti enake izkušnje, kot pred leti. Takrat sem imela v nahrbtniku nož, ki mi ga je poklonil moj oče, nekje pri 17 letih. Odkar ga imam, ga vedno nosim s seboj na dopuste, kempiranja, daljše izlete. Gre za nekoliko večji lovski nož, malce težji, ki pa se lepo zloži in kot tak je nenevaren. Vseeno bi človek z njim lahko naredil kar nekaj škode, če bi ga nepazljivo in nerazumno vihtel v rokah. Pred leti sem ga tako nič hudega sluteč nosila po Sveti deželi, pred Zidom žalovanja, pa ga je varnostna služba prepoznala kot hladno orožje. Moja zadrega je bila velika. Varnostnik je takoj poklical predstavnika oborožene enote. Izprašal me je temeljito, na način, kaj vendarle počnem s to zadevo v nahrbtniku in to na tako kritičnem kraju! *"Imam ga za rezanje salame,"* sem izdala v angleščini, on pa me je gledal zaprepadeno. *"Ysh – lh – t – zh – lkhytvk – slmyn,"* je moje besede ob zmajevanju glave v hebrejščini prenesel predstavniku oborožene enote.

Nož, za katerega nisem vedela, da spada v kategorijo hladnega orožja, sem morala pustiti na kontrolni točki, če sem želela naprej s svojo skupino. Potem, ko smo se vračali, pa sem ga seveda želela nazaj. Z menoj je že od mladosti in nanj me veže vse polno spominov. Cena za to je bila velika. Ločiti sem se morala od skupine in se vrniti nazaj v prenočišče po drugi poti ... Šla naj bi kar sama čez dobršen del Jeruzalema, ki ga takrat res še nisem osvojila, v smislu orientacije... Naša vodnica, sestra Darjana, mi je dala točna navodila z zagotovilom, da se nikakor ne morem izgubiti. Po strmih stopnicah naj grem navzgor in nato levo, nato zavijem v armensko četrt ter skozi Jaffska vrata... Zagledala bom trg, od tam pa bom že znala naprej. Na srečo pri tem podvigu nisem ostala sama. K meni je pogumno pristopila prijateljica iz skupine. Skupaj sva bili močnejši in bolj pogumni. Na poti sva sicer malce zašli, v gostišče pa sva prispeli istočasno kot ostali. Tega dogodka nisem pozabila. Pravzaprav je bilo kasneje izrečenih veliko šal na ta račun, zato sem sčasoma postala kar ponosna, da sem preživela tak incident.

Oddahnem si, ko se zavem, da tokratni pregled na kontrolni točki poteka brez zapletov. Zidu žalovanja se približam z nostalgijo v srcu. Izgubim se v ženskem delu ploščadi in se prepustim utripu množice. Opazim skupino mladih deklet, ki v lepih srajčkah, dolgih krilih in belih športnih copatih, z mobilnimi telefoni ustvarjajo selfije. Tako sproščena so, tako vesela ... Tokrat je na ploščadi tudi robustna vitrina s knjigami, ki si jih obiskovalec lahko izposodi.

Nagnem se čez ograjo, da bi videla moški del ploščadi. Iščem naše gospode in jih zagledam, kako stojijo v gruči in se razgledujejo. Vsi imajo na glavi bele judovske čepice... Nasmehnem se. Zazdijo se mi kot mladi fantje, ki prvič pridejo na nek kraj in še ne vedo točno, kje poteka zabava. Prizor je prisrčen... *"Bog, bom še kdaj stala tu, na tem kraju?"*

Ko se s skupino vračamo nazaj v center mesta, opazim na steni kamnitega zidu poseben predmet. Lepo je vdolan v obok prehoda. Kasneje izvem, da je to mezuzah. Gre za kos pergamenta vstavljenega v dekorativno ohišje, popisane s posebnimi hebrejskimi verzi iz Tore. Pomeni pa blagoslov.

Na poti v Lithostrotos, kjer so kamni, na katerih so narisane igre, ki so jih igrali vojaki, obiščemo cisterno - zbiralnik vode za potrebe templja. Tu začnemo z branjem Apostolskih del... Napisal jih je Evangelist Luka, ki nadaljuje poročanje o tem, kaj se je zgodilo po Jezusovem vnebohodu.

Na Lithostrotosu se zadržimo dolgo časa. Tu si zapisujem katehezo, ki je nadvse obširna, podrobna in z mnogo podatki. V hladni dvorani se razdrobljeni koščki slik in fragmentov vsega mojega vedenja, povežejo na epski način. Končno zagledam celoto: - apostoli izžrebajo Matija, - Peter utemelji Jezusa z odlomki iz stare zaveze, - prvi kristjani, - primer Hananije in njegove žene Safire, ki sta lagala in umrla, - Štefan izpove celo zgodovino in bistvene mejnike, oni pa so ga kamenjali, - Filip in evnuh Etiopiec, - Jezus se prikaže Savlu, ki pade na tla in oslepi, - srečanje s Hananijem iz Tarza, - Savel je določen, da ponese Jezusovo Ime med pogane in s tem dobi novo ime Pavel. *"Aha, zato so Judje tam, kjer so. Zato smo mi tu, kjer smo. Zato je vse, kar je sedaj, tako, kot je."*

Zapisala Mojca Erzar, predstavnica skupnosti Romar